

Nataša Ikonić

Ponovo
S NJIM

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Nataša Ikonić
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ponovo
S NJIM

Četvrtak, 1. septembar

Juče sam pronašla *onu* veliku, zelenu svesku.

Bila je u šupi, na istom mestu na kojem sam je i ostavila, ali čim sam otvorila vrata i zavirila unutra, bilo mi je potpuno jasno da neće biti nimalo lako dopreti do nje. Moji roditelji su zaista nemogući, čuvaju svaku sitnicu. Trebalo mi je mnogo snage da se probijem kroz sav taj krš, stignem do ormara i zavučem ruku u fioku...

Znala sam da ću se uzбудiti, ali nisam očekivala da će to biti *baš toliko*; stomak mi se vezao u čvor, puls mi se ubrzao, u ušima je počelo da mi zuji. Neko vreme sam stajala u šupi, neodlučna, dok su me za noge ujedali komarci, a nos mi se lagano punio prašinom.

S jedne strane, nije dobro čitati svoj dnevnik, kao što nije dobro gledati svoje slike od pre deset i više godina. Lako može da se dogodi da osetiš zavist prema sebi, a to je prilično uvrnuto, zar ne?

S druge strane, pola sata sam se borila sa merdevinama, starim kuhinjskim stolicama i kutijama sa tatinim alatom, a dok sam preturala po fioci preko ruke mi je prešao veliki, crni pauk... Kad sam već sve to izdržala, bilo bi glupo da

odustanem! Najzad, meni odustajanje nije u prirodi. Kad nešto rešim, uvek to isteram do kraja.

I tako sam se vratila u kuću, pustila sa DVD-a *Dnevnik Bridžet Džouns*, smestila se u fotelju i počela da čitam.

Već posle desetak strana ispostavilo se da je moj nekađasnji život bio prilično uzbudljiv (za razliku od ovog sada). Posle dvadesetak strana, shvatila sam još nešto: ja *ličim* na sebe od pre trinaest godina, ali, to više nisam ja.

Prilično sam se promenila, i to nagore:

1. Sa četrnaest godina sam bila ambicioznija nego što sam sada. Na kraju sedmog razreda osnovne škole sam imala jedva dobar uspeh, a onda sam, jednog letnjeg dana, usred raspusta, donela odluku da ne želim više da budem gubitnik. Odlučila sam da osmi razred završim sa odličnim uspehom – i u tome sam uspeła! U tom trenutku trijumfa izgledalo mi je kao da ću kad odrastem biti bog zna kako uspešna, bogata i slavna... međutim, nisam postigla ništa spektakularno. Dobro, završila sam fakultet, ali i mnogo gluplji od mene su ga završili, pa to ne smatram nekim posebnim uspehom.

2. Sa četrnaest godina se nisam plašila ni lekara, ni zubara. Kod zubara sam išla sama, a kad su mi onomad ušivali ranu na nozi, nisam ni trepnula. Ma, ničega se nisam plašila. U međuvremenu sam postala takva kukavica, da me je sramota i da napišem čega se sve plašim.

3. Pisala sam veoma dobre pesme: misaone, duboke i emotivne. Verujem da sada ne bih umela da napišem čak ni najjednostavniju pesmu, na primer, o proleću, a kamoli nešto ozbiljnije. Mislim da je za to kriv fakultet. One prozaične vežbe u laboratoriji ubile su mi sposobnost da se izražavam na poetičan način.

4. Ljubavni život mi je bio zabavniji nego što je sada; imala sam dečka, i to ne neku budalu, kao što je ovaj sa kojim

se trenutno viđam, već *pravog*. Bio je najzgodniji od svih dečaka u školi, i uvek je bio tu da pomogne ako bih zapala u neku nepriliku...

Anđelković Dejan, zvani Anđelko, buntovnik nežnog srca, vitez moje rane mladosti. Jedini koji me je zvao „prin- cezo“. Prvi koji je uspeo da me poljubi, a da nije dobio šamar. Da nije otišao iz Beograda, možda bih se za njega udala već sa osamnaest godina, jer takve se prilike ne propuštaju. Odavno više ne mislim o njemu, i ne bih ga se setila ni sada, da nije bilo glupog dnevnika. Zato sam tu svesku i sklonila; znala sam da ću se raznežiti dok je budem čitala, a takva stanja izbegavam...

A sada, posle ovog kilometarskog uvoda, dolazi ono naj- važnije, to jest, odgovor na pitanje zašto sam uopšte sebe dovela u situaciju da se rasplačem nad starim dnevnikom: htela sam da ponovo sagledam neke stvari iz đaćkog ugla. Naravno, za to sam imala konkretan razlog...

Pre neki dan sam se zaposlila u osnovnoj školi! Evo, dok ovo pišem, još uvek ne mogu da verujem. Pre svega, teško je poverovati da sam uopšte dobila posao. Zatim, ko bi rekao da ću jednog dana predavati predmet iz kojeg sam u sedmom osnovne imala dvojku? I, kao vrhunac svega, u pitanju je moja bivša škola. Neverovatno, ali istinito!

Bila sam danima u depresiji, koja me uvek hvata krajem avgusta, a onda mi je zazvonio telefon. Mislila sam da oni sa biroa rada samo hvataju zjale po kancelarijama i povremeno udare poneki pečat, ali pokazalo se da nisam bila u pravu. Oni zaista ljudima traže posao.

U ponedeljak sam bila na razgovoru kod pomoćnika direktora, koji se zove Vojislav. Već posle nekoliko razme- njenih rečenica, stekla sam utisak da je odlučio da primi baš mene, što me je prilično iznenadilo. Istina, imala sam

solidan prosek na fakultetu, ali nisam rekla ništa posebno pametno. Štaviše, lupetala sam gluposti koje su njemu, iz nekog razloga, bile simpatične.

Na primer, dopalo mu se kada sam izjavila da se ne sećam ničega iz hemije, osim da se atom sastoji od jezgra i omotača, i da se u jezgru nalaze protoni i neutroni, a u omotaču elektroni.

„Ja se ne sećam čak ni toga“, nasmejao se. „Kakve to ima veze? Pa neće oni ocenjivati tvoje znanje, već ti njihovo.“

Interesantno, to mi uopšte nije palo na pamet.

Ohrabrena njegovom ljubaznošću, nastavila sam da brbljam:

„Znate, ja sam oduvek želela da radim u školi. To mi je izgledalo kao najmoćnija stvar na svetu; šetaš hodnikom i nosiš dnevnik, a đaci te gledaju sa strahopoštovanjem. Mada, današnja deca ne gledaju nikoga ni sa poštovanjem, a kamoli sa strahopoštovanjem...“

„Nema razloga da se plašiš dece“, osmehnuo se Voja. „Ti si naoružana, a oni nisu. Tvoje oružje je dnevnik.“

Ni to mi nikada ne bi palo na pamet...

Taman kada sam htela da kažem da sam se setila i šta je kvantni broj, Voja mi je pružio ruku i pozeleo mi dobrodošlicu u kolektiv. Verovatno mu se dopala moja iskrenost – sva sreća – inače bi mi pozeleo više uspeha u nekoj drugoj školi.

I tako sam danas, posle mnogo godina, ponovo ušla u učionicu. S tim što sada više ne sedim sa one strane katedre, već sa ove, i što više niko ne može da me prozove da odgovaram i da mi da keca.

Petak, 9. septembar

Ne znam kako ću se navići na rano ustajanje. Škola mi je, takoreći, ispred nosa, a ja uporno kasnim. Ne zato što ne mogu da se probudim, već zato što ne stižem da se spremim; jurim tamo-vamo po kući, pijem kafu, pokušavam da doručkujem, ne znam šta da obučem, razbacujem stvari po sobi – jednostavno, nisam organizovana. Ostali nastavnici ne samo što stižu na vreme, već i popiju kafu u zbornici pre nego što počne prvi čas. Kako li samo uspevaju?

Najgore je kad uđem u razred. Svi đaci već sede u klupama, a ja utrčavam govoreći: „Izvinite što sam zakasnila!“

„Nema veze, nastavnice!“, odgovaraju oni uglas.

Navikla sam da imam sve vreme ovog sveta kad ustanem, da se polako protegnem, uradim neke vežbice, popijem nes kafu, doručkujem... doskoro, razvlačila sam se tako do deset sati pre podne. A sada, u deset mi već počinje treći čas.

Ne samo što moram da budem u školi u osam sati (ako radim pre podne), već onako bunovna, moram odmah da se suočim sa trideset pari radoznalih očiju. Još uvek se nisam navikla na to da svi stalno bulje u mene. Ne možeš ni da

počešeš nos, a da đaci to ne vide. Zato im stalno nešto dik-tiram – da bi gledali u sveske.

Najviše me nerviraju dve devojčice iz osmog dva, koje sede u prvoj klupi. One gledaju u mene čak i dok pišu. Imam osećaj da proučavaju da li mi se ogulio lak sa nekog nokta, da li između zuba imam hranu, ili sam, ne daj bože, u žurbi zaboravila da našminkam jedno oko. Moraću, izgleda, da počnem da ustajem u pet, kako bih sve stigla i došla na vreme.

Do sada sam upamtila većinu lica učenika u odeljenjima u kojima predajem, doduše, ne i sva imena. Nisam se mnogo ni bavila njihovim imenima. Više me je zanimalo šta je ko u horoskopu, jer mi je to mnogo bitnije.

A njih je zanimalo sledeće:

1. Koliko godina imate? (dvadeset sedam)
2. Je l' vi to nosite plava sočiva? (ne, oči mi izgledaju toliko intenzivno plavo zbog plavog krejona). Naravno, posle sam morala da objasnim dečacima šta je to krejon. A devojčice je zanimalo koji je brend u pitanju (*Max Factor*). Najzad sam ga izvadila iz tašne i pokazala im.
3. Imate li brata ili sestru? (nemam)
4. Da li ste udati? (nisam)
5. Imate li dečka? (imam)
6. Za koji tim navijate? (za *Zvezdu*, mada ne pratim fudbal. Kada sam napunila pet godina, otac mi je rekao: „Zapam-ti dobro: mi navijamo za *Zvezdu!*“)
7. Šta slušate? (stare hitove, uglavnom romantičnu muziku)
8. Gde živite? (blizu škole)
9. Imate li profil na *Fejsbuku*? (ne, niti ću ga imati)

Kada su sve to saznali, lepo su me prihvatili. Naravno, *zvezdaši* bolje od *partizanovaca*.

Nedelja, 11. septembar

Uspela sam da nagovorim Nenada da se vratimo ranije nego što je planirao. Da se on pitao, tek večeras bismo krenuli iz njegove vikendice na Trešnji. Izmisli sam kako moram da pišem pripreme za časove i ubedila ga da je to obiman posao, koji ću morati da radim čitavo popodne.

Nenad je moj dečko; mlađi je od mene tri godine, a upoznala sam ga letos dok je radio u jednom kafiću na Adi. Inače, još uvek studira, i to stomatologiju. Mada su mu roditelji dobro situirani, ne želi da uzima novac od njih, voli da ima svoj dinar, što je za svaku pohvalu.

Osim što je vredan i samostalan, on je i veoma zgodan, ali šta to vredi, kad je počeo mnogo da me guši. Hteo bi da se viđamo svakog dana i stalno mi šalje patetične ljubavne poruke. Ako slučajno nema inspiraciju, napiše: *Šta sada radiš, ljubavi?* Uglavnom se branim ćutanjem i ignorisanjem svake poruke koja previše zadire u moj lični prostor.

Ne znam zašto sam pristala da s njim odem na Trešnju – da li sam ja to postala mazohista? Želela sam da provedem vikend kod kuće, eventualno da se vidim sa Jelenom, Lazom

ili Sanjom. U Nenadovu vikendicu mi se uopšte nije išlo, ali nisam imala snage da ga odbijem. Retko imamo priliku da negde budemo nasamo, jer oboje živimo kod roditelja. A glupo je da se zavlačimo u moju ili njegovu sobu dok nam roditelji sede u dnevnom boravku i gledaju televiziju, zar ne? Da sam odbila poziv, pomislio bi da ga izbegavam.

Jedva sam izvrđala da ne krenemo još u petak posle podne; durio se kada sam mu saopštila da uveče idem na neki rođendan, pa ću moći da krenem na put tek u subotu pre podne. Durio se i zato što sam rekla da ne može da ide sa mnom, jer je to „ženski“ rođendan, pa ne bi imalo smisla da se tamo pojavi kao jedini muškarac. Ne podnosim namćore (on je Lav u horoskopu, a Lavovi se uvek dure kad nešto nije po njihovom).

Kada smo stigli na Trešnju, jedva sam ga nagovorila da odemo u šetnju po kraju – hteo je odmah da me strpa u krevet.

Nisam ja frigidna, ili tako nešto; jednostavno, seks sa njim je dosadan. Nema tu ni žestine, ni strasti, a predigra traje predugo. Verovatno je negde pročitao da je ženama predigra najbitnija, i nikako da mu padne na pamet da nisu sve žene iste! Naravno, pošto je Lav, on zamišlja da je fenomenalan u svemu, pa i u seksu, tako da bi se smrtno uvredio kad bih mu nešto prigovorila...

I nervira me to što se uporno trudi da bude romantičan, a očigledno je da to ne radi spontano, nego sa predumišljajem. Tek što sam sinoć uspela da mu umaknem i izašla na terasu da udahnem vazduh, stvorio se iza mene i nežno mi stavio ruku na leđa – i onda smo tako, neko vreme, zajedno posmatrali mesec i zvezde. Ja sam ćutala i pitala se kad li će skloniti ruku, on je ćutao i pitao se kako ponovo da me nagovori na seks...

A sada sledi nešto još gore; kada sam se probudila, primetila sam da je on već ustao i nekuda otišao. Tiho sam

prišla vratima sobe i provirila – bio je u kuhinji, upravo je kuvao kafu. Na stolu je bio poslužavnik, a na njemu tanjirić sa keksom, tegla slatkog od jagoda i čaša soka.

Nisam mogla da verujem svojim očima: on je hteo da mi donese doručak u krevet! Naravno, ne zato što je to video u nekom filmu ili zato što je fin i pažljiv, već da bi me što duže zadržao u krevetu. Brzo sam se obukla i ušla u kuhinju.

„Dobro jutro!“, rekla sam živahno, sela za sto i navalila na keks. „Baš lepo od tebe što si skuvao kafu! Jao, pa ovo je sok od zove! Super! Vidim, imaš i domaće slatko od jagoda. Moja mama svake godine pravi samo slatko od šljiva, koje ja uopšte ne volim.“

Bio je vidno razočaran:

„Ali, zašto si ustala? Hteo sam da ti donesem doručak i kafu u krevet!“

„Stvarno?“ Glumila sam iznenađenje. „Pa ti si divan! Nema veze, sad kad sam već ustala, popiću kafu ovde.“

Ne obraćajući pažnju na njegovo durenje, obavestila sam ga da bih najkasnije do jedan sat posle podne morala da budem u Beogradu, i predložila mu da izađemo napolje. Lep je dan, što ne bismo malo prošetali po okolini?

„Šetali smo sinoć“, namrgodio se Nenad. „Haj’mo nazad u sobu.“

„Ne mogu više da ležim“, rekla sam odlučno. „Ako ti nećeš napolje, idem sama.“

Bolje da ne pričam kakvog je raspoloženja bio dok smo se vraćali za Beograd. Pa, šta bi on hteo? Ipak sam odvojila za njega dan i po, a na kraju krajeva, nisam ja njegova igračka.

Dovezao me je do kuće i, čim sam izašla iz njegovog golfa, nagazio na gas i produžio niz ulicu. Umesto da se uznemirim zato što je otišao bez pozdrava, meni je laknulo, jer sam se bojala da ćemo se pred kapijom raspravljati bar još pola sata.

Naravno, nije mi padalo na pamet da popodne provedem sama. Poslala sam poruku Lazi: *Jesi li kod kuće?*

Odmah je odgovorio: *Da :*)

Nisam očekivala da ću ga zateći kod kuće; on nedeljom obično ode u Ripanj, da poseti roditelje. Preselili su se tamo pre dve godine, kada su otišli u penziju. Imaju lepu, veliku kuću, njegov otac je počeo da gaji pčele, majka kokoške, a odnedavno imaju i kozu. Uzgred, nisam očekivala ni tako srdačan poziv na kafu (on skoro nikad ne dodaje „smajlije“ kad piše poruke).

Otvorio mi je vrata smejući se.

„Šta, već si se vratila?“

Ušla sam u dnevnu sobu i sa olakšanjem se sručila na fotelju.

„Ništa me ne pitaj. Jedva sam mu umakla!“

Dok je on stavljaao mleko da se greje, a ja u šoljicama mućkala nes kafu i šećer, ispričala sam mu za Nenadov pokušaj da mi servira doručak u krevetu.

„Pa dobro, Marija“, stao je Laza na mušku stranu, „čovjek te voli, a i romantičan je. Ti bi to morala da razumeš, jer stalno gledaš romantične filmove.“

„On nije romantičan, nego glup“, rekla sam prezrivo.

„Najzad, pravi muškarac ne mora da se služi tako jeftinim trikovima da bi ženu zadržao u krevetu.“

Laza je seo na trosed i radoznalo se zagledao u mene. Naime, moj ljubavni život je za njega neiscrpan izvor zabave.

„A namučila si se dok si ga osvojila, priznaj. Trebalo ti je čitavih pet dana, i morala si da popiješ bar deset kafa u tom njegovom kafiću.“

Nadurila sam se kao da sam Lav u horoskopu.

„Izgledao mi je interesantno. Uostalom, kafa im uopšte nije loša, a bašta kafića je u prijatnoj hladovini. Uspela sam

čak i da pročitam jednu knjigu... dobro, ne baš celu, ali ostalo mi je samo dvadesetak strana...“

Prekrstio je ruke na grudima, kao da je profesor koji se upravo sprema da me propita gradivo.

„Dobro. Hajde sada, lepo mi priznaj, po čemu te je podsetio na *onoga*, kojemu više ne izgovaramo ime?“

„Ni po čemu“, rekla sam brzo.

„To je nemoguće“, zaključio je Laza. „Sigurno ima rupicu na bradi, ili plavu kosu, ili plave oči... možda hoda slično kao *on*... možda je čačkao nos slično kao *on*?“

Laza je, inače, inspektor, pa otud njegova navika da izvlači istinu iz ljudi. Njegova omiljena reč je *priznaj*. A ono što bi hteo da izvuče iz mene jeste da Nenad podseća na Anđelka, mog prvog dečka. Ima nekakvu glupu teoriju da ja pronalazim isključivo tipove koji liče na njega, što uopšte nije istina. Ja samo imam specifičan ukus kada su u pitanju muškarci.

„Nije uopšte bitno kako Nenad izgleda!“ Počela sam da preturam po tašni. „Ne mogu više da ga podnesem, mnogo je dosadan. Evo, pogledaj samo kakve poruke mi šalje!“

Nije hteo da uzme telefon.

„Ma, ne zanimaju me te gluposti. Ako si već rešila da ga otkaziš, uradi to. Samo, nemoj da zaboraviš šta smo se dogovorili.“

„Dobro, neću“, rekla sam mrzovoljno.

Laza takođe ima teoriju da osobu sa kojom ne želite više da budete jednostavno treba izbegavati. Ko je pametan, shvatiće – ko nije, njegov problem.

Ja to ne umem; trpim dok mogu, a onda izgovorim ono što mislim, to jest, da bi bilo najbolje da svako produži svojim putem. Potrudim se da u to unesem dozu humora jer na raskid ne treba gledati kao na tragediju. Doduše, retko koga uspem da nasmejem kada shvati da ga ostavljam, ali

ne zato što ja nemam smisla za humor, već zbog toga što ta osoba doživljava raskid previše lično.

Smatram da je najbolje biti direktan; time se štedi i na svom i na tuđem vremenu. I ne podnosim da me zivkaju i pitaju kada ćemo se ponovo videti, ako sam već odlučila da se nećemo više videti. Uostalom, Laza u stvari voli da ga devojke ganjaju, i verovatno, kao i svaki muškarac, ide linijom manjeg otpora.

„Eto, ko sve neće raditi u školi!“, najzad je rekao. „Nije ni čudo što nam je prosveta u takvom stanju. Znaju li ti ljudi da si u sedmom razredu imala keca iz matematike na polugodištu?“

Odmah sam živnula. To je tema koja me zanima, a ne kako ću otkaćiti Nenada.

„S obzirom na to šta sam sve lupetala na razgovoru za posao, čudi me da nisam pomenula i tog keca“, nasmejala sam se.

Između ostalog, Lazu je interesovalo da li još rade nastavnici koji su nama predavali. Rade skoro svi. Normalno, malčice mi je nezgodno da se sa njima družim, ali ima i mlađih, od kojih su neki stvarno simpatični. Na primer, nastavnik informatike. Nisam ga pominjala Lazi, jer znam da bi me strogo pogledao i rekao: „Nipošto se ne petljaj sa kolegama!“

Sedela sam kod Laze do četiri, a taman kada smo hteli da naručimo picu, pozvali su ga s posla i morao je hitno na teren. Takav je njegov posao – kriminalci ne miruju čak ni vikendom...

Dok sam se vraćala kući, osetila sam neki prijatan, topao vetrić. Bilo je to divno, idilično nedeljno popodne. Nebo je bilo drugačije nego do pre samo nekoliko dana; u vazduhu je zamirisala jesen.

U trenutku sam osetila savršen sklad sa sobom.

Imam samo dvadeset i sedam godina, a preda mnom je još najmanje pedeset. Imam sasvim dovoljno vremena da sve postignem: da se ponovo zaljubim, da napišem još neku pesmu, da postanem bogata, uspešna i slavna.

Veselo sam skakutala ulicom, jer nije bilo nikoga ko bi mogao da me vidi.

Utorak, 13. septembar

Jedna od najpametnijih odluka u mom životu je odluka da ponovo počnem da pišem dnevnik.

Dnevnik je prijatelj koji neće pobeći, čak ni ako počnemo da ga smaramo. Osim toga, čak ni najbolji prijatelji ponekad nisu tu onda kada je nama do razgovora. Najzad, oni imaju dovoljno svojih problema, pa ih naši ne zanimaju – ali, zato što nas vole, ponekad se potrudu da odglume zainteresovanost.

A ni mi nismo ništa bolji od njih. Budimo iskreni; samo u (retkim) trenucima kada nam se svest malo proširi, pa nam iznenada dopre do mozga da se svet ne okreće oko nas, spremni smo da pažljivo saslušamo druge. Naravno, ako ništa zabavnije nema na televiziji. Ali, obično smo svi u haosu, pa jedva čekamo da na nekog izručimo svoju mentalnu zbrku, a slušamo samo da bismo u pravom trenutku mogli da kažemo: „Da, a kad već pričaš o tome, eto ja na primer...“ I onda skrenemo priču na ono što nas stvarno zanima, to jest, na sebe.

Sa dnevnikom je drugačije; možemo da brbljamo do mile volje, jer druga strana ne pruža otpor (papir trpi sve).

Potpuno bezbedni od tuđe osude, možemo da izjavimo šta god hoćemo, da ogovaramo druge, ponavljamo ono što smo već rekli, maštamo, i do mile volje budemo subjektivni.

Zato, u suštini, nije preporučljivo ponovo čitati ono što ste napisali – izgledaće vam kao da je sve te gluposti pisao neko drugi. Poenta dnevnika nije čitanje, već pisanje.

I, naravno, zbog raznih kompromitujućih stvari koje ćete napisati, preporučljivo je da se ta sveska drži na nekom skrivenom mestu.

Na primer, ja bih stvarno volela da je moja majka bolje sakrila svoj dnevnik, pisan u vreme kada je krenula na fakultet. Našla sam ga kada smo pre trinaest godina deo tavana preuređivali u sobu za mene (ovu, u kojoj sam i danas), i to u kutiji sa njenim školskim sveskama. Bila sam fer – pročitala sam samo nekoliko stranica pre nego što sam joj ga dala.

U stvari, porazilo me je saznanje da je ona volela tamo nekog Zorana, koji joj je u svađi opalio šamar pa se iz inata udala za mog oca.

Na prvoj stranici koju sam otvorila pisalo je, otprilike, ovo: *Neću se pomiriti sa njim, iako se toliko izvinjava. Neću, pa makar me na kolenima molio. Udaću se iz inata za prvog koji naleti!*

Na stranu to što nisam imala pojma da je ona baš toliko osvetoljubiva, nisam znala ni da je imala nekog pre tate. Mislim, ipak se udala u devetnaestoj godini...

Zatim, nisam mogla da verujem da me je tako bezočno slagala. Rekla mi je da se zaljubila u tatu na prvi pogled i da se zato udala za njega, a tog Zorana nije ni pomenula, iako se sa njim zabavljala dve godine!

Definitivno, Strelci imaju više sreće nego pameti.

Samo jednom Strelcu može da se dogodi da odluči nešto toliko glupo, a da prvi koji naleti bude čovek koji je lep,

zgodan i neoženjen, a uz to ima svoju tašnersku radnju u centru grada i vozi dobar auto.

Povrh svega, tata ju je zaprosio na veoma romantičan način: izlazili su deset dana zaredom, a jedanaestog dana, dok su se pozdravljali ispred njene (to jest, naše) kapije, on je kleknuo na jedno koleno i izvadio prsten iz džepa.

Nije imao pojma, jadnik, da bi se ona udala za njega i da to nije uradio! Štaviše, on je strahovao da ga ne odbije – em je ličila na njegovu omiljenu glumicu Natali Vud, em je bila mlađa od njega petnaest godina, em se zaljubio do daske.

U stvari, najviše se plašio da ona neće prihvatiti njegove uslove, koji su glasili ovako: ženi je mesto u kući, uz muža i decu, a muškarac je taj koji treba da se bori protiv spoljnog sveta i donosi novac.

Treba ga razumeti; on je Rak u horoskopu, a Rakovi su tradicionalisti...

Mamu je mrzelo da studira i jedva je čekala izgovor da napusti fakultet, nije imala nikakvih većih ambicija, a gorela je i od želje da onom Zoranu saopšti kako ne može da se vidi s njim pošto se pre neki dan udala, pa je bez oklevanja rekla: „DA!“

I tako su se tata i mama, zahvaljujući tom šamaru, venčali i lepo proživeli život – ona je brinula o kući i o meni, on je radio od jutra do mraka; najpre je vodio samo lokal na Tera-zijama, a zatim je otvorio još jedan, na Bulevaru. Od kako je pre četiri godine imao blaži infarkt, više ne radi – jedan lokal je izdao, a drugi prodao... Zašto uopšte sve ovo pišem, nemam pojma. Ah, da: htela sam da kažem da svoj dnevnik treba dobro sakriti, da buduće generacije ne bi otkrile da, pored one koju pokazujemo pred svetom, mi imamo i drugu stranu koja je daleko od idealne.